

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.701/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a D. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe1, ügyintéző: dr. D. Horváth László ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe.) felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16., ügyintéző: ügyintéző neve) által képviselt **Budapest Környéki Törvényszék** (1146 Budapest, Hungária körút 179-187.) alperes ellen **bírósági jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. augusztus 30. napján meghozott 3/D.P.20.873/2022/3. számú ítélete ellen a felperes 4. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 50.000 forint és ennek 2021. április 10. napjától a kifizetésig számított kamata megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) bekezdése és 6:549. § (1) bekezdése alapján.

[2] Előadta, hogy a felperessel szemben az alperes cégbírósága hivatalból törvényességi felügyeleti eljárást indított, majd ennek eredményeképpen megállapította, hogy a felperesi társaság 2019. május 11. napján a törvény erejénél fogva megszűnt, mivel több

mint 6 hónapja nem rendelkezett kültaggal. Egyben elrendelte a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 116. § (1) bekezdés d) pontja alapján a kénysztörölési eljárás megindítását, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 100.000 forint törvényességi felügyeleti illetéket. A felperes az elsőfokú végzés ellen fellebbezést nyújtott be, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan megváltoztatását, a társaság megszűnése megállapításának, a kénysztörölési eljárás megindításának, valamint a felügyeleti illeték megfizetésének mellőzését kérte. Kérte továbbá a fellebbezési illeték és a másodfokú eljárásban felmerült 40.000 forint ügyvédi munkadíj visszatérítését. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését részben megváltoztatta, mellőzte a felperes 100.000 forint felügyeleti illeték megfizetésére kötelezését, egyebekben a végzést helybenhagyta. A költségek kapcsán megállapította, hogy a felperes a nemperes eljárásban egyedüli félként vett részt, és nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely alapján az illeték vagy egyéb költség megtérítésére igényt tarthatna.

A felperes keresetében a cégeljárásban felmerült fellebbezési illeték és 40.000 forint ügyvédi munkadíj felének megtérítését kérte. Álláspontja szerint az alperes jogellenes magatartása az volt, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 65. § (1) bekezdését rosszul alkalmazta, miután a perbeli esetben nem lehetett volna törvényességi felügyeleti illetéket kiszabni. Ez kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba, miután egyértelmű és következetes bírói gyakorlat áll rendelkezésre, amely az Itv. 65. § (1) bekezdését a felperessel egyezően értelmezi. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban a végzésben a Debreceni Ítéltábla egy döntését idézte, de a Fővárosi Ítéltábla is hozott már ilyen tartalmú határozatot.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[5] Arra a következtetésre jutott, hogy az alperes részéről hiányzik a felróhatóság. Az elsőfokú cégbíróság nem követett el súlyos jogértelmezési hibát, amikor úgy döntött, hogy az illetékfizetési kötelezettség fennáll, miután az Itv. 65. § (1) bekezdése nem tartalmaz olyan kógens szabályt, amely rögzíti, hogy ha a cég megszűnését a bíróság megállapítja, akkor az illetékfizetési kötelezettség nem következik be. A másodfokú végzésben eltérő jogértelmezés található, önmagában azonban ez nem jelent kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát, az csak akkor következik be, ha egyértelmű és nyilvánvaló a jogszabályi rendelkezés, amelyet a bíróság ezzel szemben értelmezett. A felperes tévesen hivatkozott egységes joggyakorlatra, ilyet a másodfokú bíróság sem állított végzésében, csak egy döntést idézett. Egyébként az elsőfokú bíróság emellett arra a következtetésre jutott, hogy miután a felperes fellebbezése részben eredményre vezetett, részben azonban nem, így a lerótt fellebbezési illeték mindenképp a felperes által viselendő költség volt, másfelől pedig csak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 93. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített esetben kell az államnak bizonyos perköltségrészt megtéríteni, a perbeli viszont ennek nem felel meg. Így a felperes által megfizetett fellebbezési illeték nem kár, hanem az eljárás lefolytatásával szükségképpen együtt járó és másra át nem hárítható költség. Ezzel szemben a számlával igazoltan kifizetett ügyvédi munkadíj valóban kárként merült fel a felperes részéről, amely nem lett volna szükséges, ha az elsőfokú bíróság másként dönt. Miután azonban az alperes oldalán felróhatóság nem állapítható meg, így az alperes ennek a kárnak a megtérítésére nem köteles.

[6] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes 50.000 forint és annak 2021. április 10. napjától a kifizetésig számított kamata megfizetésére kötelezését kérte.

[7] Előadta, hogy a felperes önmagában a cég törlése ellen nem fellebbezett volna, erre kizárólag a 100.000 forint törvényességi, felügyeleti illeték megfizetésének elkerülése miatt volt szükség, mert egyébként a tevékenység továbbfolytatását más cég keretében meg tudta volna oldani. Kiemelte, hogy az Itv. 65. § (1) bekezdése körében kialakult egységes ítélkezési gyakorlat, amelyet az alapeljárásban első fokon eljáró cégbíróságnak ismernie kellett. Ez nemcsak a hivatkozott debreceni ítélőtáblai döntésben, hanem az IH2018. 77 számú fővárosi ítélőtáblai határozatban is megnyilvánult, erre azonban az elsőfokú bíróság ítélete nem tér ki. Az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy csak a Debreceni Ítéltábla döntése létezett a témában, így mérlegeléséből jogellenesen hagyta ki az egyéb más bírósági határozatokat, illetve jogsértően jutott arra a következtetésre, hogy nem tekinthető joggyakorlatnak, mert csak egy határozat van. Nyilvánvalóan több hasonló tartalmú döntés is született, csak ezek nem kerültek nyilvánosságra. A kártérítés körébe tartozik az a pénzkiadás, amelyet a kirívóan hibás bírói döntés miatt, a jogszabályi környezet folytán máshonnan meg nem térülően szenvedett el a felperes. A kára pedig egyrészt a 30.000 forint fellebbezési illetékből, másrészt a másodfokú eljárásra kifizetett ügyvédi munkadíj feléből áll.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges terjedelemben feltárta, kellően megalapozott és a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott.

[10] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[11] A keresetet az elsőfokú bíróság elutasította, a felperes pedig teljes helytadás iránt fellebbezett, így az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[12] A kereset tárgya bírósági jogkörben okozott kár, így a Ptk. 6:549. §-ára és 6:548. §-ára tekintettel nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a felek között közjogi jogviszony állt fenn, amelyet jelen esetben a Pp. és a Ctv., illetve a felügyeleti illeték körében az Itv. szabályoztak. A felperes a keresetében, a perben előadottakra is tekintettel, jogellenes magatartásként egyértelműen az alapeljárásban első fokon eljáró cégbíróság azon döntését jelölte meg, hogy vele szemben felügyeleti illetéket szabott ki. Az első fokon eljáró cégbíróság a felperes keresetében kárként megjelölt fellebbezési illetékről és másodfokú perköltségről nem hozott, értelemszerűen nem is hozhatott döntést. Erre a költsékezésére azért kerül sor, mert a felperes az általa jogellenesnek tartott elsőfokú határozatot nem fogadta el, és ezért a másodfokú bírósághoz fordult jogorvoslatért. Ez a kérelme részben, a felügyeleti

illeték körében, eredményre vezetett. A másodfokú cégbíróság a felperes által a jelen perben érvényesíteni kívánt költségekről abban az eljárásban döntött, és kifejtette, hogy a fellebbezési illeték és az ügyvédi munkadíj megtérítésére a nemperes cégbírósági eljárásban nincs lehetőség. A felperes a másodfokú bíróságnak ezt a megállapítását jelen perben nem is kifogásolja, hanem a cégbírósági eljárásban meg nem térülő perköltséget kívánja az alperesen behajtani azon logika mentén, hogy ha az alperes első fokon nem dönt jogellenesen a felügyeleti illetékről, akkor nem lett volna szükség fellebbezésre.

[13] A fent már hivatkozott, bírósági eljárásra irányadó jogszabályok – és egyébként valamennyi bírósági eljárásra irányadó jogszabály – abban az esetben, amikor kétfokú eljárást szabályoz, pontosan abból a feltevésből indul ki, lehetséges, hogy az elsőfokú bíróság döntése valamilyen okból nem helyes. Ezért a félnek jogorvoslati lehetősége van, az elsőfokú döntést a másodfokú bíróság felülbíráhatja, és ennek eredményeképpen a korábbi, nem jogerős, tehát főszabály szerint joghatást ki nem váltó rendelkezésben változás következhet be. Jelen esetben ez történt, a nem helyes – a felperes álláspontja szerint kirívóan jogellenes – határozatot a bíróság az erre szolgáló másodfokú eljárásban korrigálta, azaz a felperes jogséremlme az erre szolgáló eljárás során elhárult. Az pedig megintcsak a bírósági eljárás sajátosságaiból következik, hogy – ahogyan arra az alperes is helyesen hivatkozott – a jogorvoslat igénybevétele többnyire nem ingyenes, a másodfokú eljárással illeték, illetve, amennyiben a fél jogi képviselőt vesz igénybe, képviselői költség merül fel. Az irányadó eljárási jogszabályok, jelen esetben a Pp., az eljárási költség viselésének módját rendezik. Van olyan eset, amikor a költséget a másik félre lehet terhelni, a jelen eset azonban nem ilyen volt. Az is lehetséges a Pp.-ben meghatározott esetkörben, hogy az állam viselje a költséget, de jelen eljárásban ennek a feltételei sem álltak fenn. Ezért az eljárási törvény rendelkezéseiből következik az, hogy a perbeli esetben a fellebbezéssel felmerült költség a felperes terhén marad. Ha pedig jogszabály rendelkezik a költség viseléséről, jelen esetben olyan módon, hogy megtérítésre köteles személy híján azt a felperes terhén hagyja, akkor a felperesnek ezt a költséget az eljárás során viselnie kell, azt nem lehet az elsőfokú bíróságra terhelni. Tehát azt az eljárással kapcsolatos költsékezést, amelynek sorsát a speciális eljárási szabályok ilyen módon rendezik, nem lehet a Ptk. 6:522. § (2) bekezdése szerinti költségnek tekinteni. A felperest ugyanis vagyoni hátrány a bírósági eljárás során nem érte, miután a nem jogerős elsőfokú döntés alapján ilyen hátrány nem következett be, a másodfokú eljárásban pedig már a javára döntöttek, a felperest nem kötelezték fizetésre, így a fellebbezéssel felmerült költség nem tekinthető a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés c) pontja szerinti, vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges költségnek. A jogérvényesítés során felmerülő költségek megtérítését az általános kártérítési felelősség szabályaitól eltérően az ezt szabályozó speciális eljárási rendelkezések alapján kell elbírálni.

[14] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

[15] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 102. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel felmerült 15.000 forint illetéket a felperes köteles az államnak megtéríteni. Az alperes a másodfokú eljárásra nem számított fel költséget.

[16] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2023. január 31.

dr. Hóbl Katalin s. k.
a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.
előadó bíró

dr. Szentpáli Judit s.
bíró